

Vragen waarop geen antwoord kwam

Als we de vier evangeliën lezen zien we op ieder bladzijde de Heer vragen stellen aan mensen, die Hij tegenkomt. Het is opvallend dat er op een aantal vragen geen antwoord kwam. Waarom dit zo is, is niet zo moeilijk te begrijpen, want Zijn woorden en vragen waren: *“levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart.”* (Hebr.4:12) Dit zwaard raakt de gevoelige plekken: het geweten en het hart. Dit wapen is niet af te weren. Het zorgt ervoor dat de aanvaller met de mond vol tanden staat.

Die vragen in de vier evangeliën worden voor het grootste deel ook tot ons gericht. Een paar voorbeelden:

“Hebt u nog geen geloof?”

Marcus 4:40

Het was op het eind van de dag. In de loop van de dag had de Heer veel dingen aan Zijn discipelen onderwezen en hun gezegd: *“U is de verborgenheid van het koninkrijk van God gegeven;”* (11) Zij hadden een dag met Hem doorgebracht. De avond van die dag was gekomen en zij hadden de Heer met zich in het schip genomen, ze waren daar samen met Hem. Wij zijn ook aan het eind van de dag gekomen of aan het eind van een met Hem doorgebrachte periode in ons leven. Wij hebben net zoals de discipelen het voorrecht gehad Zijn stem te horen, door Woord in de handen te nemen en hebben er al veel dingen uit geleerd. (2) Evenals de discipelen hebben ook wij Hem met ons mee kunnen nemen, *“zoals Hij was.”* (36) Hem alleen, zonder vormen en veranderingen, die door de godsdienst is opgericht.

Er moet nog een korte weg af gelegd worden om de overkant te bereiken, met de zekerheid dat we zullen aankomen. De Heer zegt tegen hen: *“Laten wij oversteken naar de overkant!”* Dat woord gaf hun de zekerheid, daar met Hem aan te komen. Wij weten, dat Hij met ons zal blijven tot de aankomst in de goede

haven. Dat geeft ons zekerheid tegen schipbreuk. Zouden we met zo'n Passagier ten onder kunnen gaan?

Als de dag vermoeiend is geweest, kan de avond kalm zijn. We varen op een rustige zee. In de verte ziet men de lichten van de oever. Heel gemakkelijk wordt vergeten dat er een wind kan opsteken. En komt deze plotseling! Wij vertrouwen ons geloof, wij roemen er zelfs in, misschien niet openlijk, maar vaak wel stilletjes binnen in ons. Wij vertrouwen op de sterkte van de boot. Op de rust van de zee. Op onze bekwaamheid om te varen en zeker ook op de bescherming van de Heer, zolang alles maar goed gaat.....

En dan plotseling komt er een orkaan. Onverwacht. Alles waar we ons vertrouwen in stelden, stort ineens: gezondheid, huis, familie, vrienden, persoonlijke bekwaamheden enz. enz. De zee is wild. De boot maakt water. Wij kunnen niets meer onderscheiden. Wij weten niet meer tot wie we ons kunnen richten en Hij, op wie we hoopten dat Hij gevaren zou afwenden, slaapt. Ziet Hij onze wanhopige toestand niet? Is Hij onverschillig? Zal Hij ons laten omkomen?....

Waar is ons geloof?

Maar voordat Hij deze vraag stelt die hun geweten zal raken, is Hij al bewogen over hun nood. Hij laat ze niet wachten op de bevrijding. *“Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, zo voerde Hij hen uit hun angsten. Hij doet den storm stilstaan, zodat hun golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft.”* (Ps.107:28-30) De les komt later, maar eerst gaat Hij de vreesachtigen gerust stellen en het gevaar, dat ze te bedreigt, wegdoen. Voordat Hij hen vermaant, bestraft Hij de wind en de zee. Voordat Hij de vraag stelt, die hun harten treft, spreekt Hij het machtige woord, dat de tegenstander ontwapent en deze keer is het niet een vraag, maar een bevel: *“Zwijg, wees stil!”*

Dit is precies de manier waarop de Heer handelt. Het handelen in liefde ten opzichte van ons. Hij antwoordt op eerst op het gebed, zelfs als het ongelegen is, zelfs als het weinig geloof openbaart. Eerst stelt Hij gerust,

daarna – en hebben wij niet vaak dezelfde ervaring gehad? – komt de vraag: “*Hebt u nog geen geloof?*”

“Wat hebt u onderweg overlegd?”

Marcus 9:33

De Heer begon aan deze laatste reis, die Hem naar Jeruzalem bracht. De dagen van Zijn opnemings werden vervuld. Hij had voor zich: het lijden, de tranen, de dood en het verlaten zijn.

“*Hij leerde zijn discipelen en zei tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in handen van mensen en zij zullen Hem doden; en na gedood te zijn zal Hij na drie dagen opstaan.*” (31) Hij bereidde zich er op voor Zijn leven te geven voor het heil van de wereld, het heil van deze discipelen, die Hem volgden. Zijn hart was vol liefde voor hen. Waarmee waren zij bezig op de weg? “*Wat hebt u onderweg overlegd? Zij zwegden echter, want onderweg hadden zij er onder elkaar woorden overgehad wie de grootste was.*” Deze onverschilligheid en laten we het zeggen, deze trots van hun hart verrast ons, we kunnen er zelfs boos en verontwaardigd om worden. Want als ze ruzie hadden gehad over, wie de grootste was, dan waren zij er ieder voor zichzelf er van overtuigd dat ze het zelf waren. Zij hadden altijd nog de hoop, dat hun Meester, die zij liefhadden, laten we daar niet aan twifelen, het koninkrijk zou ontvangen en dat zij dan de metgezellen van de Koning zouden zijn die een plaats, zo mogelijk de eerste, in Zijn hofhouding zouden hebben.

Hoe is het mogelijk, dat zulke gedachten hen bezighielden op zo’n ogenblik? Maar als we tot ons zelf inkeren en de vraag van de Heer nemen, alsof Hij hem ons persoonlijk stelt, zullen ook wij, net als de discipelen, gaan zwijgen. Wat maken we ons in werkelijkheid echt druk over? Vaak zelfs, als we uit de eredienst komen, uit de tegenwoordigheid van de Heer in ons midden. Als we naar buiten komen vanuit die ernstige ogenblikken, waar Hij aan ons, net zoals aan de discipelen, heeft getoond, zijn doorboorde handen en zijde, waar wij iets hebben ervaren van de gemeenschap met Zijn lijden? Zijn onze gedachten dan verhevener dan die van de discipelen? Waarmee zijn we bezig op de weg naar huis, met Hem, of met onszelf of de broeders en zusters of onze omstandigheden? Wat vergeten we Hem snel nietwaar? Hem, van wie wij even tevoren de dood hebben verkondigd. Hem, die tot ons heeft gezegd: “*Doet dit tot mijn gedachtenis.*” We hebben het wel gedaan tot Zijn gedachtenis, maar hoelang hebben wij die zegen kunnen vasthouden? Onszelf terzijde gesteld om Hem alle plaats te geven in ons leven? Een heel uur, een dag, een week?

Net zoals de discipelen zijn wij op weg achter de Meester aan. Niet om naar Jeruzalem te gaan, maar naar het Vaderhuis. En het Woord zegt ons, waarmee onze gedachten zich moeten bezighouden op deze korte weg: “*Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en*

als er enige lof is, bedenkt dat.”¹ Mochten deze dingen onze gedachten bezig houden. Al deze dingen worden samengevat in één Persoon, Christus. Is Hij dat werkelijk voor een ieder van ons? “*Wat hebt u onderweg overlegd?*”

“Waarom valt u haar lastig?”

Marcus 14:6

In de ogen van mensen was de daad van deze vrouw een dwaasheid. Dwaasheid, een albasten fles te breken, dwaasheid, een zuivere nardus van grote waarde uit te gieten over het hoofd van de Heer. Het leek nutteloos en dwaas om voor één persoon de vrucht van de arbeid van misschien wel een jaar te vernietigen. Zo spreekt de menselijke wijsheid, die God niet gekend heeft, (1Kor.1:21) en die geen kennis en ontzag heeft voor Zijn heiligheid en geen idee heeft van wat aanbidding is.

Menselijke wijsheid, die er niet tegen op ziet deze nederige vrouw te minachten, zij, die door deze daad de liefde openbaarde, die in haar hart was. Zij hadden gebrek aan vrees en liefde voor de Heer. Gebrek aan liefde voor deze vrouw en dat alles verborgen onder de dekmantel van een zogenaamde wijsheid en van een schijnheilig mededogen voor de armen.

Laten we ervoor oppassen de vreugde niet te bederven van onze broeders en zusters, die misschien veel dieper dan wij, de vreugde genieten van de gemeenschap met de Heer en van de aanbidding. Onze kritiek (en wij zijn zo gemakkelijk geneigd de bedoelingen te kritiseren en te oordelen) verheft ons misschien in de ogen van hen, die naar ons luisteren, maar de kritiek van Hem, die harten en nieren proeft, stelt ons deze vraag: “*Waarom valt u haar lastig?*” En dan staan we met onze mond vol tanden.

“heb je Mij niet gekend, Filippus?”

Johannes 14:9

Meer dan drie jaar waren voorbijgegaan sinds de Heer aan het begin van Zijn dienst Filippus had gevonden. Filippus had Hem beleden als Diegene “*van Wie Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten*”² Toen had Filippus Hem erkend als de Zoon van Jozef, maar hij was, vanaf die dag, hoewel hij Jezus volgde, niet vooruitgegaan in de kennis van Hem die hij toebehoorde. Hij had toch de belijdenis van Petrus gehoord: “U bent de Zoon van God.” Hij had Zijn werken gezien en toch waren zijn ogen gesloten gebleven. “*Heb je Mij niet gekend, Filippus?*”

Welke vooruitgang hebben wij geboekt in de kennis van Hem, gedurende al de jaren die voorbijgegaan zijn,

¹ Fil.4:8

² Joh.1:46

na onze bekering? Want, elke dag, dat wij niets van de Heer hebben geleerd, is een verloren dag. En hoeveel verloren dagen hebben wij al achter de rug, sinds wij het voorrecht hebben met Hem te wandelen! Waarmee zijn we bezig geweest vandaag? Het afgelopen jaar? Misschien met dingen, die op zichzelf niet verkeerd zijn. Ons werk, ons gezin. Maar die worden verkeerd, als zij in ons hart de plaats gaan innemen, die de Heer moet innemen en dan verhinderen zij dat we opgroeien in Zijn kennis. De kennis van Christus! De enige kennis die niet hoogmoedig maakt, omdat het de kennis is van Hem, die zich zo diep vernederd heeft. De uitstekende kennis, tegenover welke, Paulus, alle dingen schade en drek achtte. (Fil.3:8) *“De kennis van God en van Jezus, onze Heer.”* (2Petr.1:2) Het is ook een kennis die maakt, dat wij *“naar hetzelfde beeld veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.”* (2Kor.3:18) Kennen wij Hem zo? Of moet dit woord van een oneindige droefheid, ook tot ons gericht worden, terwijl wij er geen antwoord op kunnen geven: *“Heb je Mij niet gekend, Filippus?”*

“Waar zijn echter de negen?”

Lucas 17:17

Tien melaatsen waren door de Heer genezen, één Samaritaan en negen Israëlieten. Alleen de Samaritaan was teruggekomen om Jezus te danken en had zich, terwijl hij God verheerlijkte, aan zijn voeten geworpen. Op dat ogenblik horen we de aangrijpende vraag van de Heer: *“Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?”*

Dezelfde vraag wordt automatisch ook aan ons gesteld, wanneer wij vergaderd zijn voor de eredienst. Velen zijn gewassen door de Heiland van melaatsheid, van de zonde. En hebben vergeving van zonde en heil gekregen. Waar zijn die allemaal op zondagmorgen? Op de plaats waar de Heer is in het midden van hen die vergaderd zijn in zijn Naam? Of in een andere dienst? Velen zeggen: dat zij ook thuis kunnen danken en dat dit voldoende is. Maar dan moet men zich wel afvragen, of dat wel overeenkomt met wat de genezen melaatse deed *“met luide stem”* (15) Met luide stem is een openbaar getuigenis van openlijke dankbaarheid. Dit kunnen gelovigen doen door de *“de dood van de Heer verkondigen.”* Misschien zijn de negen in hun harten de Heer die hun genezen had, wel dankbaar geweest. Toch was hun plaats, net zoals voor de tiende aan de voeten van Jezus en die plekken bleven leeg. Daar zoekt Hij ze en vindt ze niet.

Rondom Hem zoekt Hij nu de Zijnen. Dat is de plaats voor allen, die Hij door Zijn bloed gekocht heeft. Hoe weinig nemen die plaats maar in! Maar laten we niet menen, dat wanneer we daar aanwezig zijn, bij de eredienst, we nu dezelfde plaats hebben ingenomen als de tiende man. Want wat belangrijk is, is niet de lichamelijke aanwezigheid bij de eredienst, maar dat daarbij de geestelijke betrokkenheid past. Niet de

monden tellen maar onze harten. Daarmee kunnen we Hem onze dankbaarheid tonen.

Als de tiende melaatse een Samaritaan is geweest, dan zijn de andere negen Joden geweest. Wij kunnen er een heel eenvoudige toepassing op maken. Namelijk op hen die kinderen van gelovige ouders zijn en daarmee een grotere verantwoordelijkheid hebben. De kinderen van gelovigen, die vanaf toen ze klein waren de Heer hebben leren kennen en de waarheden hebben gehoord, over de eredienst en die nog niet op Zijn uitnodiging hebben geantwoord. Slaat het niet in de eerste plaats op hen dat de Heer kan zeggen: *“Waar zijn echter de negen?”*

Waarom slaapt u?

Lucas 22:46

Zijn uur was gekomen. In Gethsemane had Hij de beker van Gods toorn tegen de zonde aangenomen en nu ging Hij naar Golgotha, waar Hij de bekeraars moest drinken, zonder er iets in over te laten voor ons. Hij was de angst van deze strijd doorgemaakt. Geheel alleen strijdend en Zijn zweet werd als grote druppels bloed, die op de aarde vielen. Een engel was Hem komen versterken. (Opdat de menselijke vaas door smart en angst niet zou breken) Deze hoogst plechtige dingen, zijn ons zo bekend, dat wij misschien onverschillig mee omgaan, hoewel ze onze harten moeten treffen, iedere keer als wij ze lezen. Telkens opnieuw. Slapen wij ook misschien?

Natuurlijk was het voor de discipelen onmogelijk het lijden van Gethsemane te delen en er in te treden, op geen enkele wijze. De Heer stond alleen tegenover de sterke vijand. Hij zocht geen hulp om met Hem te strijden, maar *“troosters,”* en Hij vond er geen. (Ps. 69:21) Zij die met Hem hadden kunnen waken, waren ingeslapen van droefheid. Toen, zoals iemand schreef, hun Meester door de angsten van de dood ging, in gemeenschap met Zijn Vader, waren zij niet in staat de ernst en het gevaar waaraan zij waren blootgesteld te begrijpen. De Heer zegt tegen hen: *“bidt, opdat u niet in verzoeking komt.”* Hij denkt altijd aan hen, maakt hen geen enkel verwijt. Hij zegt eenvoudig: *“Waarom slaapt u?”* Zij hadden moeten waken voor zichzelf. Toen Judas later kwam met de menigte om Hem gevangen te nemen, was de Heer gereed om hem te ontvangen. Petrus, die geslapen had, was het niet, hij laat zich door zijn eigen natuurlijke karakter meeslepen en slaat met het zwaard.

Romeinen 13:11 zegt: *“omdat wij de tijd kennen, dat het uur voor u al daar is om uit de slaap te ontwaken; want de behoudenis is ons nu nader dan toen wij tot geloof kwamen.”* Het was toen al het uur voor de apostel, is het nu niet nog meer het uur voor ons om te waken, opdat als de verzoeking komt, wij gereed zijn? Laten de moeilijkheden, de droefheid en de redenen tot droefheid, (over het huidige verval van de Gemeente, en die zijn heel groot) voor ons geen excuus zijn om in te slapen. En laten we ook niet door de

omstandigheden onverschillig worden En als we dan toch ingeslapen zijn, laten we dan luisteren naar Hem, die ons zachtmoedig en met liefde, indringend zegt: *“Waarom slaapt u? Staat op en bidt, opdat u niet in verzoeking komt.”*

Vriend, waarvoor ben je hier?

Deze vraag richtte de Heer tot Judas, die met een grote menigte met zwaarden en stokken kwam, om Hem te grijpen. Geve God, u niet bent in de situatie van Judas. Dat wil zeggen, tegenover en in opstand tegen de Heer, misschien niet openlijk, maar verborgen (Judas was in de nacht gekomen). Dat u nu de ernst van de vraag inziet. Hij wordt tot hem gericht, nu nog beginnend met: vriend. Maar eenmaal zal de Vriend die dan

Rechter is, moeten antwoorden: *“Waarvoor ben je hier?”*

Slot

Er zijn veel meer vragen door de Heer gesteld waarop door de mensen geen antwoord gegeven is.

Tot besluit zou ik alleen deze ernstige vraag nog willen noemen, die niet tot mensen, maar aan God gesteld werd door de Heiland aan het kruis en die toen zonder antwoord is gebleven: *“Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?”*

Een ieder van ons moet daarop antwoorden met heilige eerbied en met aanbidding: *“Heer, dat was voor mij!”*

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1961-29](#)

Titel: [Question sans réponse](#)

Oude Sporen 2012

